

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **D. L.**

oskarżonego o występki z art. 270 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 marca 2013. r.,

zażalenia pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej subsydialnej M. M.

na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału XIII Karnego Odwoławczego w G.,

z dnia 7 grudnia 2012 r., sygn. akt XIII WKK [...],

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie

UZASADNIENIE

Przywołanym powyżej zarządzeniem z dnia 7 grudnia 2012 r., Przewodniczący Wydziału XIII Karnego – Odwoławczego Sądu Okręgowego w G., na podstawie art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k., odmówił przyjęcia kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego od prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 26 września 2012 r., sygn. akt XIII Kz [...], „albowiem M. M. nie jest pokrzywdzoną przestępstwem z art. 270 § 1 k.k., gdyż jej dobro prawne nie mogło zostać bezpośrednio naruszone przestępstwem przeciwko dokumentom, a tym samym jako oskarżyciel posiłkowy nie jest uprawniona do złożenia kasacji od przedmiotowego postanowienia”.

Zażalenie na to zarządzenie wniósł pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej - subsydialnej.

Zarzucił w nim temu orzeczeniu:

- obrazę art. 94 § 1 i 2 k.p.k. poprzez sporządzenia uzasadnienia w sposób uniemożliwiający odniesienie do merytorycznej treści zarządzenia,
- obrazę art. 519 k.p.k. poprzez błędną jego wykładnię i „przyjęcie, że wydany wyrok (...) nie spełnia wymogów zawartych w tym przepisie”, a także podniósł inne, liczne zarzuty domagając się przy tym „uchylenia zaskarżonego zarządzenia i przekazania sprawy do Sądu Najwyższego celem rozpoznania kasacji”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest oczywiście bezzasadne, podniesione w nim zarzuty – wobec zaistniałej w sprawie sytuacji procesowej – nie mogą wskazywać na nietrafność zaskarżonego nim zarządzenia.

Nie ulega wszak wątpliwości, że zgodnie z treścią art. 519 k.p.k. strona może zaskarżyć kasacją jedynie prawomocny wyrok sądu odwoławczego kończący postępowanie. Stąd też kasacja nie służy stronom od prawomocnych postanowień sądu odwoławczego, choćby kończyły one postępowanie.

Przedmiotem kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej subsydiarnej M. M. jest tymczasem postanowienie (nie wyrok – jak to wadliwie w niej określono) Sądu Okręgowego w G. z dnia 26 września 2012 r., sygn. akt XIII Kz [...], utrzymujące w mocy zaskarżone przez tegoż pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej – subsydiarnej, postanowienie Sądu Rejonowego w T. z dnia 10 lipca 2012 r., sygn. akt II K [...].

Nie ulega zatem wątpliwości, że – zgodnie z przywołaną normą art. 519 k.p.k. – oskarżycielka posiłkowa subsydiarna (a tym samym i jej pełnomocnik) nie była z mocy prawa uprawniona do wniesienia kasacji od wskazanego powyżej postanowienia Sądu odwoławczego.

Stąd też należało odmówić przyjęcia wniesionej przez nią kasacji jako niedopuszczalnej z mocy prawa – stosownie do przepisu art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. (i to niezależnie od tego czy była ona, czy też nie, pokrzywdzoną zarzucanym oskarżonemu występkiem z art. 270 § 1 k.k.)

Zaistniała sytuacja pozwala tym samym, zgodnie z treścią art. 436 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., ograniczyć rozpoznanie wniesionego przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego zażalenia do tylko tej kwestii, podlegającej uwzględnieniu z urzędu, jako że jest to wystarczające do wydania orzeczenia, a podniesione w tym zażaleniu zarzuty są – w tym stwierdzonym układzie procesowym – całkowicie bezprzedmiotowe.

Zaznaczyć nadto jedynie wypada, że uprawnione do wniesienia kasacji od wspomnianego postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 26 września 2012 r., są wyłącznie podmioty wskazane w przepisie art. 521 § 1 k.p.k. (Prokurator Generalny, a także Rzecznik Praw Obywatelskich)

Z tych wszystkich względów, postanowiono jak wyżej.

aw